

har naaet en vis Grad af Modenhed, da denne Sag allerede i henved 8 Aar har været under Forhandling paa Færøerne selv. Ved en Cancelliekrivelse af 25de April 1843 paalagde det kongelige danske Cancellie den daværende Amtmand i Forbindelse med de vigtigste Embedsmænd og adskillige bosiddende Indbyggere paa Verne at udarbejde et Forslag til en Lov om Valgene paa Færøerne til de daværende Provindstilstænder. Den daværende Amtmand holdt i de 4 paafølgende Aar en Række Møder med Landfogden, den daværende Sørenskriver og Provsten paa Verne, og i 1847 i Marts Maaned sammenkaldtes en større Forsamling, hvortil foruden disse 4 nævnte Embedsmænd tillige var tilkaldt 15 andre Mænd, bosatte paa Verne, nemlig 2 fra hvert af Syslerne og 3 fra Thorshavn. Af disse 15 Mænd vare 4 Præster, 3 Syselmænd, 2 ved den kongelige Handel ansatte Embedsmænd, 3 Odelsbønder og 3 Kongsbønder. Den 8de Marts traadte denne Forsamling sammen. Rigtignok besluttede den i det første Møde principaltter at indstille, at Færøerne ikke selv skulde vælge en Repræsentant ved Roeskilde Provindstilstænderforsamling for Tiden, og navnlig saalænge det færøeste Handelsmonopol ikke var ophævet; man meente, at det for Tiden helst maatte vedblive som tidligere, at Kongen udnævnte en Repræsentant for Verne. Men ikke desto mindre gik denne Forsamling med megen Interesse ind paa at behandle Spørgsmaalet om en Valglovs Udarbejdelse for Færøerne, og af den temmelig udførlige Protokol, som er ført ved disse Forhandlinger, fremgaaer, at denne Sag fra forffjellige Sider er bleven behandlet med megen Interesse og Deeltagelse; et Udkast i 39 Paragrapher blev udarbejdet og nedsendt. Det var i Aaret 1847. Imidlertid kom Sagen til Forhandling i det daværende Cancellie og Renteskammer; men de betydningsfulde Tildragelser, som indtraf i 1848, bragte denne Sag i Standsning. Det forekommer derfor nu Udvalgets Fleertal, at man ikke kan sige, at der ikke er ret anseelige Forarbejder til denne Lov. Desuden vil det være bekjendt af Mottverne, at den nuværende Amtmand paa Færøerne har været herne i dette Aar og er naturligtvis bleven raadspurgt, i alle de Punkter, hvortil man

kunde behøve hans Understøttelse. I ethvert Tilfælde, hvis der, hvad der ikke er usandsynligt, skulde være Mangler endnu i det foreliggende Lovudkast, ville jo disse Mangler bedst kunne rettes, naar Rigsdagen taller Repræsentanter fra Færøerne i sin Midte.

Den ærede Minoritet siger Pag. 78: „Det har dog været en fast antagen Regel, at ingen for Danmark udkommende Lov, som saadan, havde forbindende Kraft paa Færøerne, men først efterat det var undersøgt, om den enten uforandret eller med visse Lempninger der kunde være anvendelig, hvorpaa det, naar det først fandtes klart, var ved kongelig Resolution af 6te Juni 1821 overladt vedkommende Regerings-Collegium, men i andet Tilfælde var Kongen selv forbeholdt at bestemme det Fornødne.“ Det forekommer mig, at man netop saaledes er gaaet frem i denne Sag. Man har nemlig ikke uden videre overført Valgloven af 16de Juni som saadan for Færøerne, men netop deri foretaget de Lempninger, som kunde være hensigtsmæssige med Hensyn til de der værende locale Forhold. At det ikke er Kongen alene, som nu kan foranstalte det Fornødne, men den lovgivende Magt i sin Heelhed, er en Selvfølge. Dette forekommer mig ogsaa for Fremtiden meget godt at kunne vedblive at være saaledes, uden at Færøerne derfor ophøre at være, hvad jeg troer, de ere, en til Kongeriget Danmark hørende Provinds, ligesom for Exempel Bornholm, skjøndt Færøerne have visse Eiendommeligheder med Hensyn til Skatteforholdene og flere andre Forhold; men det Samme er ogsaa i en vis Grad Tilfældet med Bornholm. Desuden er det bekjendt, at der ved Provindstilstænder-Møderne lige fra 1835 til 1848 har været Medlemmer i Roeskilde Provindstilstænderforsamling for Færøerne.

Endnu skal jeg kun berøre et Punkt, hvor den ærede Minoritet antager, at Grundloven ikke er gjældende for Færøerne. Jeg vil først dertil bemærke, at paa den grundlovgivende Rigsforsamling vare Færøerne repræsenterede ved et af Hans Majestæt Kongen valgt Medlem. Da den grundlovgivende Forsamling havde afgjørende Stemme, navnlig hvad Grundloven angik, vilde det dog være besynderligt; efter som det kunde blive Tilfældet, hvad man